

have Selbstyrelse og ikke Statsstyrelse. Vil man imidlertid i den Henseende give Ministeriet mere, skulde jeg antage, at dette ikke vil være nogen Hindring. Derimod betragter jeg de paa den af det ærede Medlem omtalte Maade sammenfattede Tilsynskommissioner som i og for sig principstridige og ikke naturligt stemmende med Fordelingen af Myndighederne og Virksomhederne mellem Statsfaktorerne; jeg betragter den ikke som principielt heldig, og jeg betragter det ogsaa som et meget stort Spørgsmaal, om den faktisk vil have de heldige Virkninger, som det ærede Medlem fremhævede.

Korsgaard: Den ærede Minister har nylig gjort opmærksom paa, at Ministeriet som saadant ikke havde noget at gøre med Styrelsen af Anstalten paa Ebberødgaard. Dette er mig velbekendt; men Grunden til, at jeg fremhævede den Forbindelse, som desuagtet finder Sted, er, at man i Ministeriets eller vedkommende Departementchefs Forhold til Ebberødgaard kan have nogen Betydning for, af hvilken Art Ministeriets Kontrol vil være ogsaa med disse Anstalter. Jeg har gjort opmærksom paa, at den Maade, hvorpaa man der har holdt Hus, ganske sikkert ikke vil kunne holde Stik i Længden, hvis man vil naa det Maal at forsyne alle aandsvage her i Landet. Hvis man vil forsyne dem efter den Basis, som gammel Ballehus-Anstalten har lagt ved Ebberødgaard, vil efter et løseligt Skøn — det er kun et saadant løseligt Skøn, som jeg har kunnet gøre paa ganske kort Tid — Forsørgelsen af de ca. 5000 aandsvage her i Landet komme til at koste Statskassen ca. 5 Millioner Kr. om Aaret. Regnestykket er paa Basis af den Husboldning, og navnlig den Byggemaade, som man har brugt paa Ebberødgaard. Jeg har hevet dertil, ikke for at paalægge Ministeriet Ansvar for dette Byggeri derude, men for at man se, hvilken Betyngelse der ligger i den Kontrol, som den ærede Minister naturligvis ikke selv udøver, men som hans underordnede udøver. Med Hensyn til Opgørelsen af Forholdet til Familien Kæller, er jeg ogsaa tilbøjelig til at tro, at den ærede Taler lige over for (Clausen) har Ret, naar han sagde, at man hellere maa stille det ud som to Ting; hvis Enkefru Kæller trænger til eller fortjener en yderligere Dotation fra Statens Side, maa man hellere give den i Form af en Bevilling paa Finansloven og saa holde Spørgsmaalet om, hvad Anstalterne ere værd, ud derfra. Jeg vil i Forbindelse hermed henstille, om det ikke havde været rigtigt af den ærede Minister, at han, inden han kom med dette For-

slag, havde stillet os en Burdering. Vi gaa dog saa temmeligt i Blinde her; vi vide ikke, hvad det drejer sig om i Penge. Vi se, at der kan blive Spørgsmaal om, at det, Professorinde Kæller kan have til gode for sine Anstalter, kan blive 50,000 Kr., men det kan ogsaa gerne være, at det er mindre, maaske slet ingen Ting, og det kan gerne være, at det er meget mere. Det er altsaa, synes det mig, finansielt set et lidt for ufuldstændigt Grundlag, den ærede Minister kommer med. Vi vide ikke, hvad det er, vi med Hensyn til Penge gaa ind til her, om vi komme til at skylde Enkefru Kæller 50,000 Kr. eller 100,000 Kr. eller slet ingen Ting. Derfor forekommer det mig, at det havde været rigtigt, om dette Forslag havde været ledsaget af en tilføjelig Burdering af disse Ejendomme, saa vi kunde se, hvad det vilde koste os — det kunne vi ikke se nu. Den ærede Minister sagde, at han turde ikke sikkert paastaa, at denne selvejende Institution vilde kunne klare sig selv. Jeg tror, den ærede Minister gjorde klogt i i Tide at tage denne Reservation. Den ærede Minister vil maaske nok have i Erindring de Anmærkninger, der ledsagede Ministerens Forslag i Fjor, og vil deraf blandt andet kunne erindre, hvilken frygtelig Tilstand disse Ejendomme ere i, i alt Fald betragtede som Hjem for de aandsvage. Der findes i de nævnte Anmærkninger blandt andet en Erklæring fra Bestyreren, Herr Kæller, og det viser sig deri, at det er Bygninger, som aldeles ikke bør bruges til saadanne Anstalter. Dette gælder baade hvad den daglige Drift angaar, hvad Børnenes Befindende angaar, med Hensyn til Risikoen i paakommende Ildbrandstilfælde o. s. v. Det synes efter den Beskrivelse, der er givet i den ærede Ministers Anmærkninger i Fjor, at de ere saa flette som muligt med Hensyn til det Formaal, de skulle fyldestgøre. Nu staa vi altsaa over for en saadan Beskrivelse af disse Bygninger, og over for en „selvejende“ Institution, som intet ejer, og en skønne Dag kommer saa Ministeren eller rette vedkommende i Tanker om de Anmærkninger, Ministeren frev i Fjor, og ser, at disse Bygninger ere utilladeligt flette. Saa skulle vi til at bygge, men hvorfra skulle vi saa saa Pengene? Det er det gamle Spørgsmaal, vi komme til paa saa mange Omraader, der ogsaa kommer her. Denne selvejende Institution vil sikkert ikke have nogen Mulighed for selv at staffe Penge. Det kunde lettere lade sig gøre, saa længe der stod en Mand i Spidsen for disse Anstalter som Prof. Kæller, der havde baade det pekuniære, det moralske og det, om jeg saa maa sige, faglige